

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudce Karla Ulíka a soudkyně Johany Jandusové ve věci

žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o.**
sídlem Nová výstavba 218, 435 21 Obrnice
zastoupena Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Městský úřad Mělník**
sídlem náměstí Míru 1/1, 276 01 Mělník

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o poskytnutí informací
ze dne 10. 9. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o informace

1. Žalobkyně dne 10. 9. 2024 požádala žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“), o poskytnutí informací k rychloměru, který se nachází v obci Velký Borek, část obce Skuhrov – na silnici č. I/16. Konkrétně žalobkyně žádala tyto informace: 1) *„jaká firma provozuje systém radarů, co vše tato firma dělá/má na starost“*;

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

současně se žalobkyně dožadovala poskytnutí smlouvy mezi touto společností a městem Mělník, 2) zda „je rychloměr připojen přes vlastní zašifrovanou wifi nebo přes jiné datové připojení“, 3) „jak je toto připojení zašifrované? (tj. jakou technologií, jakým způsobem, jakým druhem šifry)“.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, č. j. MUME-1177/KAN/24/KAN106, žádost odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, neboť žalobkyně požadovala informace, které se netýkají jeho působnosti.
3. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně stížnost dle § 16a InfZ, v níž argumentovala, že požadované informace do působnosti žalovaného spadají.
4. Krajský úřad Středočeského kraje (dále „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 1. 11. 2024, č. j. 143913/2024/KUSK, rozhodnutí o odložení žádosti ze dne 30. 9. 2024 zrušil a „řízení vrátil zpět“. V odůvodnění apeloval na žalovaného, aby informace poskytl, neboť k jejich odmítnutí není zákonný důvod.
5. Žalovaný dne 18. 11. 2024 žalobkyni sdělil, že žádané informace nespádají do jeho působnosti. Proto žádost opětovně odložil (dále „sdělení o odložení žádosti“).
6. Proti sdělení o odložení žádosti se žalobkyně bránila stížností ze dne 20. 11. 2024. Namítala, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského úřadu. Navrhla, aby krajský úřad řízení zastavil a žalovanému přikázal informace poskytnout.
7. Krajský úřad výrokem I rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024, č. j. 154219/2024/KUSK (dále „rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024“), sdělení žalovaného o odložení žádosti zrušil a řízení zastavil; výrokem II žalovanému přikázal, aby žalobkyni informace vymezené pod body 1) až 3) žádosti poskytl.
8. Žalovaný v návaznosti na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25. 11. 2024 žalobkyni poskytl smlouvu o nájmu technického zařízení pro měření úsekové rychlosti vozidel v místní části „Skuhrov“ ze dne 17. 5. 2018 uzavřenou mezi obcí Velký Borek a společností Gornex s.r.o. a dále veřejnoprávní smlouvu uzavřenou mezi Městem Mělník a obcí Velký Borek ze dne 1. 3. 2018 (včetně dodatku č. 1 ze dne 19. 10. 2021 a usnesení Zastupitelstva města Mělníka ze dne 6. 9. 2021 o schválení tohoto dodatku).
9. Dne 12. 12. 2024 podala žalobkyně stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Tvrdila, že v rozporu s rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024 jí žalovaný neposkytl informace vymezené pod body 2) a 3) žádosti o informace.
10. Krajský úřad ve sdělení ze dne 7. 1. 2025 uvedl, že posledně podaná stížnost je nepřijatelná a nemá oporu v InfZ. Krajský úřad ve věci vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024, které nabylo právní moci. Pokud není žalobkyně spokojena s právním a faktickým stavem věci, musí postupovat jinými právními prostředky.

Shrnutí žaloby

11. Žalobkyně se žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o její žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024 v rozsahu bodů 2) a 3) ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozsudku.
12. Žalobkyně uvádí, že po částečném poskytnutí informací ze strany žalovaného po vydání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25. 11. 2024 se musela rozhodnout o dalším postupu.

Na základě § 16 odst. 5 InfZ se jeví, že rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024 je přímo vykonatelné. Soudní exekutor jí ale sdělil, že se o exekuční titul nejedná. Nadřízený orgán totiž může vydat informační příkaz dle § 16 odst. 5 InfZ jen tehdy, přezkoumává-li na podkladě odvolání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Krajský úřad ale v této věci rozhodoval o stížnosti a dle § 16a odst. 6 InfZ nemohl informačním příkazem rozhodnout. Rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024 proto nemůže být vykonatelné.

13. Žalobkyně proto dne 12. 12. 2024 podala stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Krajský úřad o ní v zákonné lhůtě nerozhodl. Tím žalobkyně bezvysledně vyčerpala prostředek ochrany proti nečinnosti [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS].
14. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost vyřídit žádost o informace v rozsahu, v jakém ji nevyřídil. Žalobkyně nepožaduje, aby soud nařídil poskytnutí informace, neboť tímto způsobem v řízení o nečinnosti žalobě rozhodnout nelze. V souzené věci dle žalobkyně připadá i v úvahu např. rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pokud by žalovaný informacemi nedisponoval.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítá, že by byl nečinný. Opakovaně konstatoval, že požadované informace nespádají do jeho působnosti dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. Žalobkyně se měla obrátit s žádostí o informace na obec Velký Borek, jež radar vlastní. Na základě toho má žalovaný za to, že žalobkyně není aktivně legitimována k podání žaloby dle § 65 s. ř. s.
16. Ve vyjádření žalovaný dále argumentuje, proč dle jeho názoru informace do jeho působnosti nepatří. Nad rámec svých povinností však žalobkyni zajistil smlouvu uzavřenou mezi obcí Velký Borek a společností Gornex s.r.o. Na informace pod body 2) a 3) žalovaný nemůže odpovědět. Pokud by vycházel z logiky žalobkyně a krajského úřadu, musel by odpovídat na žádosti o informace, které se jej vůbec netýkají a spadají do působnosti jiných povinných subjektů.

Replika žalobkyně

17. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že není nečinný. Jeho rozhodnutí o odložení žádosti dvakrát zrušil krajský úřad. Po posledním zásahu krajského úřadu žalovaný poskytl odpověď jen na bod 1) žádosti. Dále žalobkyně polemizuje i s tím, že se měla obrátit na obec Velký Borek, ale sama uznává, že to není předmětem nynějšího řízení. Žalobkyně rovněž připomíná, že se nedomáhá zrušení rozhodnutí o odložení žádosti podle § 65 s. ř. s., ale že brojí proti nečinnosti žalovaného dle § 79 s. ř. s. Jádrem sporu proto je, zda má žalovaný žádost vyřídit v části, kterou dosud nevyřídil. Nemá-li žalovaný informace pod bodem 2) a 3) žádosti k dispozici, nic mu nebrání vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, a otevřít tak žalobkyni cestu k přezkumu u nadřízeného orgánu. To, že žalovaný žádost nevyřídil zcela, není sporné. Nemá-li tyto informace, nezavazuje jej to povinnosti vydat rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

18. Podle § 79 odst. 1. s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat

rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

19. Soud shledal žalobu jako věcně projednatelnou. V prvé řadě ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žalobkyně rovněž bezvysledně vyčerpala prostředky k ochraně proti nečinnosti před podáním žaloby. Ze správního spisu plyne, že se neposkytnutí informací vymezených pod body 2) a 3) žádosti o informace naposledy bránila stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ ze dne 12. 12. 2024. Krajský úřad na ni reagoval po zákonné lhůtě dle § 16a odst. 8 InfZ sdělením ze dne 7. 1. 2025 s tím, že stížnost je nepřipustná. Žalovaný ani krajský úřad poté již nečinili žádné další úkony. Stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ je přitom prostředkem k ochraně proti nečinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 18/2017-40) a žalobkyně se jí (ze svého pohledu) odstranění tvrzené nečinnosti nedomohla.
20. Soud má za splněnou i procesní podmínku spočívající v tvrzené nečinnosti správního orgánu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012-278, č. 3071/2014 Sb. NSS, odst. 16). Žalobkyně přednesla přípustitelné (plausibilní) tvrzení o nečinnosti žalovaného při rozhodování o její žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024. Proto aniž by soud přistoupil k meritornímu projednání žaloby, nemohl bez dalšího uzavřít, že v žalobě popsané jednání žalovaného zjevně a nepochybně není nečinností v intencích § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, odst. 63). Posouzení toho, zda je žalovaný skutečně v řízení nečinný, tj. zda má povinnost o podané žádosti o informace rozhodnout, je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008-164, odst. 25).
21. Z žaloby dále bez pochybností vyplývá, že se žalobkyně nedomáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Naopak brojí proti tvrzené nečinnosti žalovaného, přičemž veškeré podmínky řízení k vydání meritorního rozhodnutí o nečinnosti žalobě jsou splněny. Soud proto k námitce žalovaného nezkoumal, zdali je žalobkyně aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, resp. proti sdělení o odložení žádosti. Tyto okolnosti jsou pro nynější řízení nerozhodné.
22. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu předloženého správního spisu a podání účastníků.
23. O věci soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
24. Žaloba není důvodná.
25. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá uložení povinnosti žalovanému rozhodnout o žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024 v rozsahu informací požadovaných pod body 2) a 3) žádosti. Ze správního spisu ale plyne a mezi účastníky je nesporné, že krajský úřad rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024 výrokem I zrušil sdělení žalovaného o odložení žádosti ze dne 18. 11. 2024 a řízení v této věci zastavil a výrokem II žalovanému přikázal požadované informace žalobkyni poskytnout. O žalobkynině žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024 tak již bylo na úrovni veřejné správy rozhodnuto, a proto žalovaný nemůže být nečinný

v souvislosti s jejím vyřizováním. Kdyby soud v tomto řízení uložil povinnost žalovanému rozhodnout ve věci žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024, jen by tím neúčelně opakoval činnost krajského úřadu, který již přikázal žalovanému požadované informace žalobkyni poskytnout. Žalobkyně by se nemohla domoci příznivějšího výsledku, nežli se jí ze strany krajského úřadu již dostalo. Nadto žalobkyně nemá pravdu, že by žalovaný mohl rozhodnout např. o odmítnutí žádosti, neboť nyní je již vázán informačním příkazem krajského úřadu, a tedy nezbývá mu než informace žalobkyni poskytnout.

26. Jinou věcí je, zda žalovaný respektuje tzv. informační příkaz, který krajský úřad vydal pod výrokem II rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024. Pokud žalobkyně není spokojena s tím, jak žalovaný na vydaný informační příkaz reagoval, nabízí se jí jiné prostředky obrany než nečinností žaloba ve věci původní žádosti o informace.
27. Žalobkyně v žalobě vyjadřuje přesvědčení, že krajský úřad nebyl oprávněn informační příkaz podle § 16 odst. 5 InfZ vydat, a proto rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024 není řádným exekucním titulem. Tento právní názor ale není správný.
28. Krajský úřad rozhodoval o stížnosti žalobkyně podané podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Možné způsoby rozhodnutí o stížnosti určuje § 16a odst. 6 InfZ. Dle písm. b) tohoto ustanovení platí, že nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 5 InfZ.
29. Ustanovení § 16 odst. 5 InfZ obsahuje úpravu informačního příkazu a stanovuje, že neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty druhé, nejde-li o postup podle § 16b odst. 2, se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat.
30. Z InfZ tedy vyplývá, že nadřízený orgán povinného subjektu rozhodující o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) může postupovat obdobně podle § 16 odst. 5 InfZ, a tedy zrušit sdělení povinného subjektu o odložení žádosti, řízení zastavit a současně uložit povinnost požadované informace poskytnout. Tak nadřízený orgán postupuje, neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti.
31. Přesně tímto způsobem postupoval v projednávané věci i krajský úřad, který důvody pro odmítnutí žádosti neshledal, a proto vydal informační příkaz podle § 16a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 16 odst. 5 InfZ. Soudu přitom nepřisluší, aby v právě vedeném řízení o nečinnosti žalobě jeho závěry věcně přezkoumával. Nemohl se proto zabývat polemikou žalovaného s informačním příkazem vydaným krajským úřadem. Ostatně „[ú]čelem řízení před správními soudy není chránit správní orgány před rozhodnutími vydanými jejich nadřízenými orgány, ale v souladu s § 2 s. ř. s. poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob“ (viz rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2022, č. j. 4 Azs 134/2021-23, odst. 18, a ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 Azs 179/2021-25, odst. 15).

32. Nicméně bez ohledu na věcnou správnost závěrů krajského úřadu je nepochybné, že InfZ krajský úřad k vydání informačního příkazu opravňoval. V souladu s § 16 odst. 5 InfZ se pak žalobkyně může poskytnutí informací na jeho základě domáhat exekučně.
33. V této souvislosti lze mít výhrady ke sdělení krajského úřadu ze dne 7. 1. 2025, jímž krajský úřad žalobkyni odkázal na jiné prostředky obrany. Podle § 20 odst. 4 písm. c) InfZ se pro vykonatelnost informačního příkazu podpůrně užije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Jelikož je informačním příkazem uložena povinnost nepeněžitě povahy, postupuje se při jejím vymožení podle § 107 a násl. správního řádu. Krajský úřad je přitom příslušným exekučním správním orgánem, což plyne z § 107 odst. 1 ve spojení s § 105 odst. 1 písm. a) správního řádu. V souladu s posledně zmíněným ustanovením přistoupí exekuční správní orgán k uplatnění exekuce sám, shledá-li, že uložená povinnost nebyla dobrovolně splněna. Krajský úřad proto neměl žalobkyni odkazovat na jiné způsoby řešení nastalé situace, ale sám měl zhodnotit, zda žalovaný skutečně povinnost poskytnout informace dle vydaného informačního příkazu nesplnil, a pokud nikoli, měl krajský úřad přistoupit k exekuci postupem dle správního řádu.
34. Tato skutečnost ale nic nemění na tom, že žalobkyně nemohla mít s nečinností žalobou, již se domáhala rozhodnutí o původní žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024, úspěch, neboť, jak soud vysvětlil, rozhodnutí o dané žádosti se žalobkyni již na úrovni veřejné správy dostalo.
35. Dále soud dodává, že nebylo namístě, aby žalobkyni vyzýval a poučoval o možnosti upravit podanou žalobu tak, aby se domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného při poskytnutí informací na základě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25. 11. 2024. Žalobkyně jednak petit i žalobní argumentaci formulovala jednoznačně a úmyslně tak, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti o informace ze dne 10. 9. 2024, a jednak by dle soudu pro projednání takové žaloby nebyly splněny procesní podmínky (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 8 As 408/2018-38, nebo náleze Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18). Žalobkyně v žalobě správně uvádí, že soud je v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti oprávněn rozhodnout jen tak, že žalovanému správnímu orgánu uloží povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. V tomto případě by ale soud žalovanému výslovně nařizoval, aby žalobkyni poskytl konkrétní informace, což přesahuje možnosti výroku soudu, jak je předpokládá § 81 odst. 2 s. ř. s.
36. Soud se zabýval i možností, zda by se žalobkyně proti postupu žalovaného, který dle žalobních tvrzení žalobkyni neposkytl veškeré informace, jak mu ukládá informační příkaz, nemohla bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud nicméně dospěl k závěru, že taková žaloba by byla v souladu s § 85 s. ř. s. nepřipustná.
37. Obecně platí, že soudní ochrana nastupuje až tehdy, kde prostředky ochrany nebo nápravy ve veřejné správě k dispozici nejsou, nebo sice jsou, ale jejich použitím nedošlo ke zjednání nápravy, případně i tam, kde takové prostředky nejsou dostatečně efektivní a soudní ochranu odsouvají v čase tak, že ji vlastně činí toliko formální (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, odst. 40; citované závěry nebyly zpochybněny ani zrušovacím náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18).
38. Žalobkyni se ale proti jednání žalovaného jako dostatečně efektivní prostředek ochrany nabízí nucený výkon rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024 podle správního řádu, jak jej soud výše vymezil. Jeho prostřednictvím se může domoci faktického poskytnutí informací, kdežto

soud by teoreticky mohl pouze žalovanému uložit povinnost, aby o žádosti o informace opětovně rozhodl.

39. Pro shora uvedené proto soud žalobkyni nevyzýval ke změně žalobního typu ani úpravě petitu nečinnostní žaloby (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, odst. 35).

Závěr a náklady řízení

40. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla s žalobou úspěšná, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2025

Josef Straka, v. r.
předseda senátu